

Заветни Думи

ЛОРИ НЕЛСЪН ШПИЛМАН

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
АНЕЛИЯ ЯНЕВА

ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Quote Me*
Copyright © 2018 by Lori Nelson Spielman
All rights reserved.

Превод Анелия Янева
Редактор Петя Дочева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София 2018 г.
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2243-4

ГЛАВА 1

Ерика

Ако нещо ти дава знак да спреш, направи го. Така казваше мама. Надушвам препечена филийка. Дочувам тракане на посуда. Спирам, но само да погледна колко е часът. Дори няма шест сутринта. Кристен е будувала цяла нощ. Отново.

Но вместо да звънна на бившия си съпруг, както ми подсказва интуицията, тръгвам в тръс по коридора и минавам на пряко през трапезарията.

Зората е изпъстрила бежовите стени с камуфлажни петна. Един светъл лъч от съседната кухня пада върху чантичката на Кристен, чието съдържание е разпръснато върху масата. Портмонето ѝ и ментовите бонбони са се разпилели. Зървам шофьорска книжка на името на някоя си Адисън... Или пък е Мадисън? Е, Кристен, нали знаеш колко нередно е това! Посягам да взема книжката, ала се отказвам на мига. Типично поведение на колежанка, която се подвизава с фалшива самоличност. Защо трябва да съсипвам сутринта си с караници?

Продължавам нататък и спирам на прага на кухнята, обикновено подредена като аптека. Плотовете от бял мрамор са отрупани с купи и тигани, между тях са пръснати опаковки на масло и яйчени черупки. По тъмните дъски на пода е посипана захар. Тя бърка крем в медна купа и дори от мястото, където стоя, се вижда как пръски от разбитите на сняг белтъци хвърчат

към плота на печката от неръждаема стомана.

Ето я и нея, стои край кухненския остров в жълтата рокля, която носеше и снощи. Кичури коса са наизскачали от хлабавата ѝ конска опашка; боса е и се вижда, че лакът на краката ѝ е с цвят на лавандула. Сложила си е безжичните слушалки и фалшиво припява на някакво хип-хоп парче, докато маже фъстъчено масло върху дебелите филии.

Ще ми се хем да гушна, хем да удуша моето глупаво момиче.
– Добро утро, миличка.

Тя залива мед върху фъстъченото масло и облизва пръсти, после хвърля филията в тигана с разпенено масло и през цялото време клати глава в такт с музиката.

Отивам при нея и я потупвам по кльощавото рамо. Отначало се сепва, после на лицето ѝ разцъфва усмивка.

– Здравсти, мамо! – сваля слушалките от главата си и тая нейна музика започва да дъни, докато натисва бутона на телефона си. – Готова ли си за закуска? – Сините ѝ очи сякаш танцуват, но зад това оживление забелязвам оцъклена замаяност, причинена от липсата на сън.

– Трябваше да си в леглото, скъпа. Спа ли изобщо?

Тя вдига малката чаша с еспreso и свива рамене.

– Сънят е за бебетата и бабите. Ти само почакай да видиш какво сътворих!

Потупвам я по порозовялата буза и си обещавам по-късно непременно да звънна на Браян. В такива моменти – щом настроенията на деветнайсетгодишната ми щерка започнат да се сменят с бързината на нейните любими парчета – съм благодарна, че бившият ми съпруг е лекар.

– Надявам се после да почистиш всичко това... – Млъквам, когато забелязвам изписания и изрисуван на ръка банер, окачен на кухненските шкафове.

„Довиждане, мамо! Ще ни липсваш! Хо-хо!“

Не ми пука, че ръцете ѝ лепнат. Притискам я до гърдите си

и вдишвам аромат на мед, масло и парфюма ѝ „Flower Bomb“.

– Благодаря ти, миличка, дъще моя.

Тя отстъпва назад и посочва с пръст лепкавия отпечатък, който е оставила върху самото ми.

– Олеле! Съжалявам.

После се втурва към мивката и започва да търка самото ми с кърпата за съдове, от която капе вода.

– Виждаш ми се доста наконтена за толкова обикновено пътуване, момъстр. – Преди да съм успяла да ѝ кажа за промяната в плана, тя запраща кърпата в мивката и насочва вниманието си към тигана. – Както и да е. Аз пък реших, че трябва да си вземем довиждане като хората.

„Трябва да си вземем довиждане като хората.“ Мама казваше така. Само дето сега не Кристен, а аз трябваше да съм край печката и да приготвям прощална закуска за дъщерите си. Проклетият Уанг! Обади ми се днес призори и обърка всички планове.

Кристен хвърля шпатулата на кухненския плот и ме повежда към масата, на която вече са подредени прибори за трима. По средата има кана с прясно изцеден портокалов сок и ваза с ярко-розов букет от „Звезден куп“, цветя, които подозрително приличат на тези, дето Ани засади на терасата през пролетта. Кристен дръпва един стол да седна, после се втурва към коридора.

– Ей, Ани! Измъквай задника си от леглото!

– Моля те, Кристен, по-тихо. Нали не искаш да събудиш цялата кооперация?

– Пардон – отвръща тя с кикот. – Само почакай да опиташ това. Препечена филийка с фъстъчено масло и банан. Гарантиран оргазъм за устата.

Клатя глава, докато Ани, другата ми деветнайсетгодишна дъщеря, влиза с тежки стъпки през вратата. Хубавото ѝ кръгло лице е с наситения цвят на изпечена глина благодарение на латиноамериканските ѝ корени и лятното слънце; дългата ѝ, тъмна коса представлява заплетена маса къдрици. Въпреки 177-сантимет-

ровия ръст, в раираната си пижама и пухкавите чехли с лица на слончета тя пак си е моята малка Ани. Надигам се и я целувам.

– Добро утро, миличка.

– Пак ли е будувала цяла нощ? – прошепва тя и скръства ръце на гърдите – навик от трети клас, когато за неин ужас бюстът ѝ порасна прекалено рано.

– Приготвя закуска – отвърщам и я озарявам с – както се на-
дявам – окуражаваща усмивка.

Ани изстенва, когато вижда откъснатите цветя. После отива до печката, където сестра ѝ мята следващия сандвич с фъстъчено масло в цвъртящия тиган и почиства от косата на Кристен бяла пръска, отхвъркнала при разбиването на сметаната.

– Какво си намислила, Криси – да ни затриеш с бомба от раз-
бита сметана ли? – Гласът ѝ е нежен, сякаш говори на някой много крехък и уязвим човек.

– Това е моята прощална закуска – отвърща Кристен и вади първата порция пържени филийки, помагайки си с шпатула и с пръсти. – За теб и за мама.

– Искаш да кажеш за *мама* – поправя я Ани.

Кристен я поглежда, а после мен.

– О. Ясно. – Облизва пръсти. – Това е нашата прощална за-
куска за мама. Защото ти и аз заминаваме днес... заедно.

– Какво става, дами? Някой да не се опитва да удължи лят-
ната ваканция? – Извърщам се към Ани. – Нали нямаш търпе-
ние да се върнеш в кампуса, а?

– Да – отвърща тя малко провлачено, та да ми покаже колко
е раздразнена.

Ани е домошар и сигурно се притеснява, че вече ѝ е мъчно за
дома. Тутакси млъквам.

Кристен щедро облива една пържена филийка със сироп,
после добавя отгоре снежна топка разбита сметана.

– *Voila!* – казва тържествено и подава чинията на Ани така,
сякаш поднася дар на боговете. – Дай я на мама, ако обичаш.

Докато подготвя следващата порция, Кристен ни дава пълен отчет как е минала вечерта с нейните приятели, изпъстряйки разказа със смях и оживени жестиккулации. Не е за вярване, че само преди седмица това дете бе се затворило в стаята си и отказваше да яде. Подозирам, че двамата с нейното иди-ми-дойди-ми гадже пак са закърпили нещата, но не питам. Не ми се ще да забия карфица в балона на нейното щастие.

– Танцувах цели три часа, без да седна! – Тя изминава с валсова стъпка разстоянието от печката до масата и се тръшва до мен. – В колко тръгваме?

Трепвам. Какви ги върша? Нали главната причина да започна да продавам недвижими имоти беше, че така ще мога да нагаждам работното си време според футболните мачове, концертите на разните му там групи и танцовите гала-вечери. А днес е денят за връщане в колежа. Обаче господин Уанг... И Картър... И конкурса... И моето класиране.

– Колкото до това... – подхващам.

Но Кристен ме прекъсва.

– Толкова се радвам, че не се налага да пътувам с влак. – Набучва парче банан с вилицата. – Къде ще обядваме? Мислех си за „Уайт дог кафе“. Или може би „Позитано“.

Потръпвам.

– Хм, какво ще кажете вместо обяд да е вечеря? – Местя поглед от едната към другата си дъщеря. – Тая сутрин имам оглед, който ми натресоха в последния момент. Това ще рече, че няма как да тръгнем преди...

Вилицата на Ани издрънчава на чинията.

– Не става. Днес следобед Криси е на сбирка на сестринските общества в колежа.

Кристен свива рамене.

– Ще я пропусна.

– Не! Няма как да стане!

– Вземете сутрешния влак – предлагам. – А утре аз ще ви до-

карам нещата.

– Може пък татко да ни закара – казва Кристен, правейки си оглушки за моето предложение. – Нали това е свободният му петък?

Ани сърдито изпухтява.

– Да, точно така. Но дори да не е на работа, пак ще е зает. И то с нещо *наистина* важно, като например кросфит... или тенис мач... или някоя нова блондинка.

– Ани – казвам предупредително, вирвайки брадичка. Дъщерите ми са наясно, че не позволявам атаки по адрес на Браян. Винаги ми е било по-лесно да го защитавам. *Баща ви щеше да е тук, но му изникна важна работа. Спасява живот.* Благодарение обаче на социалните медии моите дъщери са наясно как баща им запълва свободното си време. И това рядко включва спасяването на нечий живот.

– Съжалявам, но това си е самата истина. – Ани долепя длани, гледа умоляващо. – Моля те, мамо, налага се ти да ни закараш.

Накланям глава.

– Какво ти става? Досега не си имала проблем с влаковете.

Тя изпухтява сърдито.

– Изглежда, този конкурс е по-важен за теб от нас.

Няма начин наистина да го вярва. Первам я шеговито по ръката.

– Не е честно, Ани. – Посягам към телефона. – Забрави, че изобщо сме говорили за това. Ще кажа на господин Уанг, че не мога да отида на огледа.

Кристен се протяга през масата и захлупва телефона ми с ръка.

– Хайде, стига вече. Става и с влак, нали, Ани? – Тя стрелва сестра си с поглед, после се извъръща към мен. – На кое място си в класацията тази седмица, мамо? Още ли си сред петдесетте най-добри брокери в Манхатън?

Въздъхвам с облекчение – поне една от дъщерите ме подкрепя.

– Не знам точно. Май съм шейсет и трета. – Обаче не се удържам малко да се поизфукам, съвсем мъничко. – Но следващата седмица приключвам две сделки.

– Направо си убиец, мамо! Ще спечелиш конкурса, нали?

Махвам пренебрежително с ръка, сякаш ми е все тая, но въпреки това подозирам, че за нея съм като разтворена книга. Излизането начело в конкурса би било решаваща победа в моята кариера и двете ми дъщери много добре го знаят. Онова, което, за щастие, не им е ясно, че съм водена от дълбоко стаена злоба. Спечеля ли, най-сетне ще мога да натрия носа на Емили Ланг, моя някогашен професионален ментор, която едва не съсипа кариерата ми преди девет години.

– Трийсети април е чак след осем месеца – казвам. – Дотогава много неща може да се променят. – Но всъщност си мисля, че победата ми е напълно възможна. Благодарение на едно неочаквано пенсиониране в „Локуд Риъл Истейт Ейджънси“ списъкът ми с клиенти – и продажбите – хвъркна до небето. Едва ли можеше да се случи в по-подходящ момент – точно преди година, когато дъщерите ми постъпиха в колеж, оставяйки зейнала празнина и в сърцето ми, и в календара с ангажименти.

Телефонът ми извънпява. Пак е Уанг. Захлупвам го върху матата.

– Хайде, давай! – поощрява ме Кристен. – Влез в клуба на най-добрите петдесет.

Дали да отложи огледа с Уанг? Стомахът ми се свива. Картър направо ще побеснее, като разбере, че съм провалила осемцифрена сделка. Освен това – Браян постоянно ми го напомня – момичета вече не са малки. Само преди година и дума не би могло да става за такова нещо. Но те вече са втори курс. Пътуването с влак едва ли ще ги убие.

Извързвам се към Ани и я стисвам за коляното.

– А ти какво ще кажеш, миличка?

– Все тая. – Тя поглежда сестра си нацупено. – Така или иначе съм малцинство.

Кристен прихва.

– Преглътни го, сестра ми! – После се извърща към мен. – Добре, мамо, ако днес ще ни отсвириш, поне да има защо. Обещай да спечелиш конкурса и догодина да си вече рок звездата на недвижимите имоти. Така, ако някой пак опита да проваля плановете ти, спокойно да му кажеш да ти целуне...

Вдигам ръка и понечвам да стана.

– Дадено, обещавам да опитам! Сега обаче Картър още е мой шеф в „Локуд Ейджънси“. И трябва да вървя на работа. Много съжалявам.

– Върви – обажда се Кристен. – А, да не забравя, ще внесеш ли още пари в сметката ми?

– Вече? Какво стана с онези, дето ти преведох в понеделник?

Тя килва глава и извърща очи към тавана – нейното изражение „моля-не-се-вбесявай-не-се-сдържах“.

– Срещнах на улицата един старец с пале. То беше толкова мършаво и тъжно...

– О, Кристен. – Клатя глава и с усилие премълчавам сандалите „Тори Бърч“, с които беше снощи – с тънките каишки, през които се виждаше чисто новият ѝ педикюр. В края на краищата нали затова се претрепвам от работа – да осигуря на дъщерите си екстравагантните глезотии, които аз никога не съм имала. Надигам се от стола. – Днес следобед ще внесе още пари – за ежедневни разходи, не за изхранване на улични палета, ясно?

Тя се ухилва и също се надига.

– Ясно.

Целувам я по бузата.

– Благодаря за вкусната закуска. Обичам те, захарче. – Ани идва при мен. Прегръщам я с едната ръка, с другата прегръщам Кристен. – Дръжте се добре – казвам и целувам всяка по

челото. – Давай те всичко от себе си.

Това са моите традиционни думи към тях на прощаване, същите, с които майка ме изпровождаше навремето. Поемам към входната врата и усещам, че Ани е до мен.

– Ще те изпратя.

Потискам една въздишка и се приготвям за нравоучението на принципната си дъщеря.

* * *

Щом се отдалечаваме на безопасно разстояние, така че Кристиен да не може да ни чуе, Ани ме хваща за ръката.

– Мамо – прошепва тя, – не видя ли как се държи? Все едно отскача като топка от стените.

Прегръщам я през раменете.

– Да. Хубаво е пак да я видим щастлива, нали?

– Само дете не може да контролира настроенятията си. Сякаш е на люлка – ха нагоре, ха надолу. През последните седмици е като навита пружина, същинска откачалка.

– Тъх! – казвам. Ани пухти. Напълно наясно е, че не използваме тази дума, за да определяме хората.

Вдига ръце, явно изгубила търпение.

– Добре де, държи се така, като че има биполярно разстройство или нещо от тоя род. Честно, мамо, направо не е за вярване, че я накара да вземе влака.

– Първо на първо, никой от нас няма умствено разстройство. – Подръпвам кичур от косата ѝ. Надявам се видът ми да излъчва ведро увереност, каквато не чувствам. – И второ на второ, нали точно това се очаква от тийнейджърите – непрекъснато да сменят настроенятията си. Въпреки това разбирам колко си загрижена. Затова ще накарам баща ти да ни препоръча някой терапевт. В колежа тя е подложена на огромно напрежение, а към това се прибавя членството в сестринското общество и

раздялата с Уес.

– Терапевт? Според мен ѝ трябва хапчета.

Посягам за ключовете, предпочитайки да пропусна всезнайския коментар на Ани.

– Кристен понася тежко всяка промяна. Но ще се оправи, щом се върне в кампуса. – Снишавам глас. – Има фалшива шофьорска книжка. Подозирам, че снощи е пила.

Ани килва глава.

– Значи... просто казваш, че е пила?

– Или това, или е прекалила с кофеина.

Ани въси вежди.

– Ти сериозно ли?! Според теб проблемът е в кафето?!

Все още се владее.

– Казах, че ще звънна на баща ви и ще го направя. А теб те моля междуременно да спреш да се притесняваш. Тя ще се кротне. Пък и нали ти си с нея.

По лицето на Ани минава сянка и сърцето ми прескача. Обгръщам бузата ѝ с шепа.

– Искрено съжалявам, скъпа. Моля те, опитай да ме разбереш. Аз просто... се разкъсвам. Уанг е важен клиент. Това е сделка за огромни пари.

Тя забива поглед в носовете на чехлите си и кимва; ръцете ѝ са здраво скръстени пред гърдите.

– Елате си за Деня на труда през септември и ще отидем до Ийстън.

Изражението на чувствителната ми дъщеря, която бди като същинска орлица над сестра си, леко се прояснява.

– Може да извадим късмет и токът пак да спре.

Усмивваме се една на друга; подозирам, че в момента и двете си спомняме онова внезапно и непланирано пътуване до Чесапийк Бей миналата есен. Пристигнахме в нашата къща в Лейгйтс Коув по време на един порой, за да установим, че бурята е прекъснала електрозахранването и нямаме ток.

Тогава накладох огън в камината и запалихме около половин дузина свещи. После трите, Ани от едната ми страна и Кристен – от другата, се сгушихме на дивана, завити с купчина одеяла. На светлината на фенера им почетох на глас от „Малки жени“, любимата им детска книга. Бяха отпуснали глави в сгъвката на лактите ми, усещах топлината на телата им до моето. Четох шепнешком чак до три сутринта, защото ме беше страх, че ако спра, ще се събудят. Искях колкото може по-дълго да се насладя на тези скъпоценни часове, докато прегръщам двете най-обични същества на света – моите момичета, поспрели за миг по пътя от детството към женствеността.

Дали днешният ден също ще се прибави към безценните спомени? Поглеждам крадешком телефона си. Все още бих могла да пратя съобщение на Уанг и да му кажа...

– Ти по-добре върви – обажда се Ани, сякаш взема решението вместо мен. – Аз ще отида да нагледам Криси. Сигурно вече е разбъркала и смес за суфле.

Усмивам се и обгръщам с шепа меката ѝ буза.

– Ще ѝ помогнеш ли да разчисти кухнята, преди да тръгнете?

Ани се потупва по корема.

– Познаваш ме. Дай ми да разчиствам храна.

Моето заоблено момиче Ани с широк ханш и едри бедра, пропорционални на големите гърди – физика, която някои култури биха оценили високо. В Ню Йорк обаче, където гъмжи от амбициозни модели, тя е с потиснато самочувствие. Някъде по време на пубертета Ани реши, че е непривлекателната Блеър – „дундестото мургаво осиновено момиче с кльошавата русокоса сестра“ – определението е нейно, не мое. Колкото и да се стараех, така и не успях да я убедя какво виждам аз – естествена вътрешна и външна красота, дар, на който продължавам да се удивлявам и до ден днешен; момиче, което, независимо от своята ДНК, от глава до пети е моя дъщеря.

– Харесва ми здравия апетит на моето разкошно момиче. –

Щипвам я игриво. Тя се присвива и аз я притеглям за една последна прегръдка. – Наглеждай сестра си. И ми прати есемес, като пристигнете във Филадельфия.

После грабвам чантата си от закачалката.

– Дръж се добре. Давай всичко от себе си.

* * *

Затварям вратата след себе си. В коридора е студено и необичайно тихо. Поемам към асансьора, но тътря крака, сякаш денят е в края си, а не в началото. Тя върви по петите ми, тежка и непосилна, заплашваща да връхлети. Вината на работещата майка.

Натискам бутона на асансьора. Аз не давам всичко от себе си. Трябва да отменя срещата. Нещо ми подсказва да спра. Трябва да спра.

Вратата на асансьора се отваря. Влизам вътре.

ГЛАВА 2

Ани

Ани се обляга на затворената врата и изстенва. Целият ѝ план се провали. Щеше да си признае малко преди Криси и майка ѝ да тръгнат за колежа сутринта – така, докато шофира дотам и обратно, майка ѝ щеше да има цял ден да смели новината, преди пак да се изправи очи в очи с Ани. А сега Криси я няма, за да ѝ даде морална подкрепа. И Ани ще трябва да признае на майка си, че е изгонена от Хавърфорд за една година.

Тя притиска очите си с юмруци. Ако наистина даваше всичко от себе си, щеше да изясни положението още преди майка ѝ да е излязла. Тогава, колкото и да е заблудена, тя никога не би допуснала Криси да пътува с влак, щом Ани няма да е с нея. Не и след като видя как Криси се държи още от сутринта. Ани обаче не събра кураж да каже истината. Не още.

Ани потътря крака към кухнята и вдига мазния тиган от печката. Забелязва телефона на сестра си върху кухненския плот. Батерията вече е паднала. Дочува как Криси истерично се хили на нещо по телевизията в съседната стая.

Ани зарязва тигана. Чистенето може да почака. Сега има по-важна работа, като например да успокои сестра си, да я облече и да я върне в кампуса. Няма начин Криси да пътува сама. Майка ѝ може да е във фаза на отричане, Ани обаче – не.

Час по-късно, след като е натикала сестра си под душа и е помогнала при събирането на багажа за едnodневното пътуване, Ани стои покачена на стол в дрешника на Кристен и гледа втренчено нагоре към рафта с наблъскани върху него сандали и ботуши. Съвсем типично за Кристен – да загуби албума си с цитати. Как изобщо ще се справя във Филадельфия без нея? Ани скача от стола и е готова да се закълне, че чува как подът стене под тежестта ѝ. Не биваше да изяде толкова пържени филийки.

– Няма го тук – провиква се към сестра си и се връща в стаята.

– И аз можех да ти го кажа. – Кристен стои върху нестабилния матрак на леглото и преглежда лавицата с книги над него. По едно време губи равновесие, но успява да се закрепи. – Ехей! – Засмива се и започва да подскача на леглото. – Хайде, Ани! Ела да скачаме заедно!

– Стига, Криси! Ела да намерим албума. Тук някъде трябва да е.

– Хич не си забавна. – Въпреки това Кристен скача на пода, дребното ѝ тяло се приземява безшумно, грациозно, все едно гимнастичка слиза от уред. – Трябва да вървя. Изпрати ми го, ако го откриеш.

Ани отива при писалището на сестра си и започва да търси в най-горното чекмедже. Когато бяха на шест, получиха като подарък за Коледа по един албум с мъдри мисли и сентенции. Албумът на Ани беше сребрист, а на Кристен – златист. Майка им бе записала думите на баба им и прабаба им, но най-любимите на Ани бяха думите от самата Ерика. Мъдростта, събирана три поколения наред, се превърна в спасителен пояс за нея, докато растеше.

Тя сграбчва главата си с ръце.

– Хайде, Криси, напъни се и помисли. Влакът ни тръгва след час.

– *Нашият* влак?!

– Идвам с теб.

– Не, не идваш.

– Няма проблем. Ще ти помогна да стигнеш навреме за срещата на сестринските общества в колежа, после...

– Не ми трябва помощта ти.

Ани отново насочва вниманието си към отвореното чекмедже. Няма смисъл да спори с Криси, след като тя не разсъждава трезво.

– Трябваше мама да те закара. Защо не каза нещо? Теб щеше да послуша.

– Ти просто си бясна, задето планът ти се провали. Защо направо не ѝ каза – така щеше да се приключи веднъж завинаги.

Ани поклаща глава.

– Сърце не ми даде. Щеше да бъде толкова разочарована. – Тя измъква един пуловер от чекмеджето. – Къде си го завряла?! Ще закъснеем.

– Майната му. Ще взема влака в десет.

– Не става, Криси. Така ще пристигнеш в последния момент.

Кристен се тръшва на леглото.

– Честно казано, изобщо не ми пука за тая сбирка, нито кога ще стигна в кампуса... и дали *изобщо* ще стигна.

На Ани ѝ идва да запищи. Само ако Криси знаеше каква жертва прави тя, за да може сестра ѝ да се върне в Пенсилванския университет. Само дето Криси, естествено, не знае... А Ани никога няма да ѝ каже.

– Какво значи, че не ти пука? Ти обичаш Пен.

– Вече няма смисъл. Може да напусна училище и да се преместя в Ню Хампшир. – Тя се засмива, дразнещ нехармоничен звук, нещо между лекомислие и отчаяние.

Ню Хампшир... А също и Хановър... Където е колежът „Дартмут“ и бившето гадже на Криси. Стомахът на Ани се свива.

– Уес ли пълни главата ти с тия щуротии?

– Уес изобщо не ме иска около себе си. – Тя сяда на леглото. – Трябва незабавно да оправя положението между нас. Но никога няма да намеря подходящите думи.

На езика на Ани е да цитира прабаба си. *Няма подходящи думи за неподходящия човек.* Последният от поредицата провали на Кристен с мъжете, Уес Девън, е от хората, които биха направили всичко, за да угодят на любовта на живота си. Ала за беда на Кристен, любовта на живота на Уес Девън е Уес Девън.

Двете с Криси се завъртяха около Уес миналия юни, още на втория ден от пристигането си на остров Макино за ежегодното гостуване при леля и дядо. Оттогава до края на лятото Уес и Криси бяха като сиамски близнаци. Но откакто преди две седмици двете се върнаха в Ню Йорк, а Уес замина за „Дартмут“, от него нямаше ни вест, ни кост.

– *Никога не удостоверявай с удивителен знак човек, който те смята за запетайка* – казва Ани, цитирайки майка им.

– Тоест?

– Забрави го, Криси. Твърде добра си за него.

Кристен отива при прозореца и опира чело на стъклото.

– Трябва да говоря с него поне още веднъж.

Ани хваща сестра си за ръце.

– Не. Единственото, което трябва да направиш, е да се върнеш в Пен и да забравиш този жалък задник. След три години ще се дипломираш и ще станеш следващия Стив Джобс, само че женски... И по-хубав. – Тя вдига пръст. – Преди това обаче трябва да намерим албума ти. На лош късмет е, ако тръгнеш без него.

Кристен се изсмива подигравателно.

– Все едно албумът може да обърне късмета ми. – Тя присяда на края на леглото и придърпва Ани до себе си. – Виж, Ани, трябва да ти кажа нещо. Няма да повярваш какво стана.

Ани поглежда часовника. Минава осем. Няма време за поредния епизод от „Сагата на Уес и Криси“, част петстотин двай-

сет и първа.

– Какво? Само давай по-бързо!

Криси хапе устни.

– Няма значение. Ти ще кажеш на мама.

– Няма.

– Честна дума, крайно време е да се пуснеш от полата на мама. Не искаш ли да бъдеш самостоятелна?

– Хм, в случай че си забравила – миналата година бях в Хавърфорд, а цялото лято – на острова.

– Да, ама звънеш на мама всеки божи ден.

– Не е вярно. – Ани извърща очи. – Понякога пращах есе-меси – измърморва.

Кристен вдига ръце в знак на пълно отчаяние. Даже Ани не може да сдържи смеха си.

– Пред теб има цяла свободна година – продължава Кристен. – Отиди някъде... на някое далечно и вълнуващо място като Париж например.

– Ами мама...

– Нямаш нужда от мама. Нито от мен. Имаш такъв шанс. Мама ще си откъхне. Сега тя води пълноценен живот, в случай че още не си забелязала.

Според Ани всички около нея водят пълноценен живот. Само тя не. Отново сянката на самотата, този неин ту-го-има-ту-го-няма спътник, заплашително се появява. *Ти си различна. Не се втисвай.* Как нещата се промениха чак дотам? Само преди година тя беше най-обещаващият млад поет в Хавърфорд, или поне така смяташе преподавателят ѝ по английска литература. А ето че сега Криси заминаваше с влак за колежа. Ани нямаше тайни от майка си. Това обаче беше, преди всичко да се промени.

– Ей – обажда се Кристен. – Не исках да те разстроя. Просто ми се ще да преживееш някакво приключение. А другия август, като се върнеш у дома и аз ще съм си дошла... – Кристен замъл-

чава, докато прибира немирнен кичур зад ухото на Ани. – Тогава пак ще седнем една до друга на това легло и ще си разказваме истории от нашите приключения.

Ани прави всичко възможно да се усмихне.

– Определено.

Кристен я прегръща и стисва толкова силно, че дъхът на Ани едва не секва.

– Ти си най-добрата сестра на света. Нали ти е ясно? – Криси се дръпва назад и впива поглед в очите ѝ. – Никога не го забравяй, каквото и да става, разбрано?

От напрежението в гласа на Кристен, от оцъкления ѝ и отнесен поглед косъмчетата по врата на Ани настръхват. Тя първа шеговито ръката на сестра си с надеждата да разведри обстановката.

– А ти си най-дебелата игла в задника, никога не го забравяй. – Ани се надига. – Задръж така. Ще ти донеса моя албум. Давам ти го назаем, докато откриеш своя.

– Забрави за албума. Заминавам. – Кристен скача от леглото и грабва пътната чанта.

– Стой – настоява Ани. – Ей сега се връщам. Идвам с теб.

Хлътва в стаята си в дъното на коридора. Намъква клин и тениска и пътъм грабва от нощното шкафче сребристия албум с цитати.

– Не обръщай внимание на съзливите коментари в полетата – провиква се. – Малко ме е срам, но понякога си водя бележки, просто за себе си.

После затрополява босонога към стаята на Криси, притиснала албума към гърдите си.

– Загубиш ли го обаче, ще си имаш работа с мен, момиче. – Озърта се. – Криси?

Стаята е пуста. Тя запраща албума върху леглото на сестра си и хуква по коридора.

– Криси!

Мамка му! Сестра ѝ е тръгнала без нея... и без късметлийския албум.

Ани се втурва във фойето и отваря широко входната вратата. Криси я няма. Започва да се върти в кръг, стиснала главата си с ръце. Дали още има шанс да я настигне? Отваря килера в коридора и опитва да нахлузи чифт маратонки. Връзките са затегнати.

– Мамка му! – Запраща ги в стената и хуква обратно към стаята си. Отваря дрешника и започва да рови из долния рафт за джапанки. – Мамка му! Мамка му! Мамка му!

Изстенва и се свлича под закачалките с дрехи. Вече няма смисъл. Сестра ѝ умишлено я заряза. На метростанция „Пен Стейшън“ в този час на деня е същинска лудница. Няма шанс да я открие. А и по всичко личи, че тя не би искала да бъде открита.

Ани се отправя право към кухнята и вади от тигана последната пържена филийка, покрита с втвърдено масло. Пропуска бананите, залива я с още сироп и изсипва отгоре каквото е останало в купата с разбита сметана. После я поръсва с пудра захар и грабва вилицата.

Няма чак толкова ужасна ситуация, към която да не можеш да добавиш и преяждане, та да се почувстваш сто пъти по-зле.

ГЛАВА 3

Ерика

Дванайсет и половина е, петък, а аз съм кацнала на високия бар стол във „Фиг енд Олив“ на Пето Авеню, празнувайки продажбата на трофейния апартамент в „Плаза“ с чаша вино. Пиша поредния есемес на момичетата с въпрос дали вече са пристигнали в кампуса. Въпреки това усещам погледа на мъжа в другия край на бара, който ме наблюдава. Накрая и аз го поглеждам. Лицето му светва.

– Ерика Блеър! – възкликва той. – Знаех си, че си ти!

Оглеждам внимателно мъжа с прошарена коса. Подозрително прилича на версията на средна възраст на бившия ми колега от „Сенчъри 21“ още от времето в Мадисън. Разсмивам се.

– Джон Слоун!

Той взема питието си и бавно тръгва към мястото на бара, на което съм седнала.

– Боже, направо не е за вярване. Дойдох за конференцията на CREDA. Вече актуализирах познанията си за данъчните закони и работата в мрежа и реших да си взема почивен следобед. Ама че случайност да се натъкна точно на теб!

– Страхотна среща. Заповядай, моля.

Той се настанява на съседния стол и през следващите двацет минути двамата си припомняме старите времена. Осведомява ме за житието-битието на старите колеги, както и за личния си живот. Продължава да работи за същата агенция, но вече про-

дава търговски обекти. Единственият му син е последна година в университета в Уисконсин. С жена му се развеждат преди три години.

– „Локуд Ейджънси“ – казва той, загледан във визитката, която съм му дала срещу неговата. – По-скоро бих очаквал вече да ръководиш собствена агенция. Нали това беше мечтата ти открай време?

– Както се казва, и най-добре скроените мечти... – Краткият ми смях затихва, без да го зарази. Нямам намерение да му призная, че ако сега отвори чантата ми, ще открие визитка, която още нося със себе си – направи ми я Кристен в часа по графични изкуства в средното училище и на нея пише *Агенция „Блеър“*.

Може да е заради виното, но за първи път от години си позволявам да се поддам на носталгията. Почти надушвам миризмата на усойното помещение без прозорци, което наех в Бруклин. По онова време момичетата бяха на единайсет. Прекарах на това място четири месеца, звънейки по цял ден на потенциални клиенти. В отговор получавах единствено отказ или тръшване на слушалката. Все още усещам болката на онзи последен ден, когато тътрех крака от метростанцията към къщи, изтощена и в безпътица, опитвайки да измисля как да платя наема си. Като наближих жилищната кооперация, където живеехме, видях Кристен и Ани на стълбите пред входа, всяка зобаше по един грозд. Едва не откачих. Това грозде бе за обяда им на следващия ден. Тръгнах с широка крачка към тях и грабнах празната купа. „Какво си въобразявате?! Знаете, че ви се полагат само по шест зърна след училище!“

Ани ме погледна – никога няма да забравя болката, изписана на лицето ѝ. Ала погледът на Кристен ме прониза право в сърцето. В него се четеше погнуса.

Още на следващия ден се обадих на Картър в „Локуд Ейджънси“. Трябваше ми заплата и чек за надница, майната ѝ на независимостта.

Обръщам се към Джон.

– Няма как да пребориш сигурността на една голяма агенция, особено когато си самотна майка. – Попивам влагата от чашата си с вино, смутена от лековатото си извинение. Всъщност се продадох; и двамата го знаем.

– Бившият те прецака при развода, а?

– Не е точно така. Нямахме активи, които да делим. Браян още изплащаше заема към медицинското училище.

Джон кимва.

– Още ли работиш главно с хора, които за първи път купуват имот?

Поклащам глава.

– Сега най-вече съм ориентирана към чуждестранния пазар – главно азиатски инвеститори. Даже говоря малко мандарин, което помага. Агентът на купувача идва тук за двацет и четири или четиридесет и осем часа. Показвам около половин дузина имоти, които отговарят на изискванията на клиентите и, ей така, между другото, избираме техния бъдещ дом. Нещо като запознанство на сляпа среща, но с жилище.

– Прилича ми по-скоро на уговорка между родителите на младите – казва той. Бърчи чело, сякаш е озадачен от развоя на моята кариера. И има право. Толкова съм далече от първоначалната си цел. Изминаха осем години, откакто открих – и закрих – „Агенция „Блеър“. Сега имам пари. Бъдещето на моите момичета е осигурено. Пазарът е в апогея си. Тогава какво ме спира да опитам отново да осъществя мечтата си?

Отговорът сякаш се носи във въздуха, но някак все ми убягва.

– Как са близначките? – пита той.

Засиявам, щастлива, че е сменил темата. Въпреки че дъщерите ми изобщо не си приличат и имат пет месеца разлика във възрастта, повечето хора ги смятат за близначки. Не се опитвам да ги разубеждавам.

– Сега са втори курс в колежа. – Посягам към телефона да

проверя за съобщения. – По това време сигурно вече са пристигнали в кампуса. Кристен е в Пенсилванския университет. Като навита пружина е, непрекъснато ме държи на нокти. Има куп приятели и обича да прекарва времето си приятно. – Усмихвам се и плъзвам пръст по ръба на чашата с вино. – Ани пък е най-щастлива, когато е с майка си и сестра си. Тя е моето чувствително момиче, все гледа да угоди на хората, но е суперкритична по отношение на Ани Блеър. Страхотен поет, изгряващата звезда на Хавърфорд, макар че никога не би го признала. Избра Хавърфорд, за да е със сестра си във Филадельфия. – Поглеждам телефона. – Всеки момент очаквам да ми се обадят.

– Родителство – казва той. – Единствената връзка, при която ако е успешна – оставаш сам.

– Добре речено – отвърщам, впечатлена от тънката му чувствителност.

Той вади писалка от джоба на самото си и ми подава салфетка.

– Хайде, записвай. Помня манията ти по мъдрите мисли.

Примигвам.

– А, да. Вярно. – И надрасквам думите му на салфетката.

– Трябва обаче да си призная – казва той, – че това е мисъл на бившата ми, не моя.

Разсмивам се и бутам салфетката настрана.

– Защо ли не съм изненадана!

Той се подсмивва.

– Е, обядва ли вече?

Посочвам с глава празната сребриста купичка.

– Освен микса от солети?

Той се накланя към мен, лицето му е поруменяло от юношеско въодушевление.

– Хайде да си вземем маса. Ще те нагостя с обяд.

Поглеждам телефона си. Все още няма съобщение. Следобедът ми е свободен, тъй като го бях предвидила за момичетата.

– Защо не? – отвърщам, чувствайки се палава и възбудена.

– Фантастично. – Той махва на бармана за сметката. – Нямам търпение да кажа на Боб Бойд за срещата ни. Той направо беше луд по теб – мамка му, всички бяхме луди по теб. Щом гледам някой филм със Сандра Бълок, все ти си пред очите ми.

Лицето ми пламва. Бас лояв, че на всяка жена с тъмна коса и широка усмивка са ѝ казвали колко прилича на Сандра Бълок. Въпреки това ми е приятно да го чуя, макар да е изсмукано от пръстите.

Той ми се усмихва.

– Изглеждаш по-добре от всякога.

– Да бе, да – махвам небрежно с ръка. За първи път обаче от години се чувствам секси, готова за флирт и леко подпийнала.

Джон дръпва стола ми назад, за да стана.

– Не забравяй това – казва и ми подава салфетката.

– А, да. Цитатът.

Натиквам салфетката в чантата си. Спирам поглед на телевизора над бара. Включен е на Си Ен Ен. Извънредни новини.

Кой знае защо, вероятно инстинкт, спирам и се заглеждам. На екрана върви репортаж от мястото на събитието. Дим и отломки, пръснати из някакво предградие.

Надписът гласи: „Сутрешен влак дерайлира малко преди Филадельфия“.

Внезапно изтрезняла, се заковавам на място и се хващам с ръка за гърлото.

– Момичетата – проронвам, усещайки как животът се оттича от мен. – В този влак са.

